

de møder mellem Richard N. Perle og en amerikansk-libanesisk mellemmand, og hvis indhold var de facto-kapitulation, løfter om uhindret adgang for FBI i Irak med henblik på våbeninspektion samt løfter om valghandlinger inden for 2 år, som omtalt i New York Times den 6. november 2003 og i Information og Jyllands-Posten den 7. november 2003?«

Villy Søvnald (SF):

Det drejer sig om et kontaktforsøg, hvor en mellemmand af amerikansk-libanesisk afstamning i dagene op til krigens udbrud i Irak besøgte Richard Perle, som i øvrigt har bekræftet, at han deltog i mødet, i et forsøg på at afværge, at krigen blev til noget. Irakerne tilbød ganske meget. De tilbød f.eks., at man kunne flyve en mindre amerikansk styrke ind. De tilbød også, at man kunne udlevere folk, der ønskede at blive udleveret osv. osv. Historien er gengivet i Jyllands-Posten og i Information, og den er også gengivet i New York Times.

Jeg vil spørge, om den danske regering blev gjort bekendt med det her forsøg, og om det spillede nogen som helst rolle i de vurderinger, Danmark foretog, inden man tilsluttede sig krigen.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Spørgsmålet hedder kort gengivet: Var den danske regering orienteret herom? Svaret er ganske kort: Nej.

Villy Søvnald (SF):

Er det ikke lidt underligt, når man nu ser det i bagklogskabens klare lys og overvejer, hvor meget misinformation man er blevet udsat for i den her krig, ikke alene fra Saddam Husseins side – det kan man vel forvente af sådan en som Saddam Hussein – men, hvilket er mere alvorligt, også fra de allieredes side? Jeg tænker på alle de konstruerede løgne om, at Irak var ved at skaffe sig atomvåben fra Niger, om Blairs argument med de 45 minutter, som heller ikke holdt osv. osv.

Er det så ikke på et tvivlsomt grundlag, man går i krig? Den danske regering end ikke forsøgte at skaffe sig større indsigt i, hvad der var af muligheder for at undgå det.

Der er formentlig ingen af os, der ved, hvor mange der er blevet slået ihjel. Jeg så et tal i dag, der hed mellem 27.000 og 50.000 irakere. Det er mange, det er mange uskyldige børn, det er

mange uskyldige voksne, det er et meget ødelagt land.

Her står vi altså i en situation, hvor der var en forretningsmand bosiddende i USA, som havde kilder helt ind i det amerikanske forsvarsministerium og til formanden for forsvarsudvalget, Perle, som afprøver et sidste forsøg. Er det ikke en smule arrogant af en allieret som USA end ikke at synes, at man skal orientere en allieret, der har erklæret sig villig til at gå hele vejen med USA, om, at der havde været sådan et tilbud?

Synes udenrigsministeren, det er tilfredsstillende i retning af oplysninger om, hvad en allieret foretager sig?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Vi kender jo kun den her historie fra New York Times, Information og Jyllands-Posten, og det er der, jeg har hørt om dette mulige kontaktforsøg, ligesom hr. Villy Søvnald har hørt om det fra de nævnte aviser.

Ifølge Det Hvide Hus undersøgte USA alle muligheder for at løse krisen med fredelige midler, inden den militære operation blev iværksat. Og da det blev tydeligt, at irakerne ikke ville anvende deres sidste chance, efter i 12 år at have trukket rundt med FN, så traf man beslutningen.

I øvrigt skal jeg minde hr. Villy Søvnald om, at jeg ikke tror, hr. Villy Søvnald kan se, at jeg har anvendt Niger i min argumentation, og jeg har heller ikke i min argumentation og mine overvejelser anvendt truslen om de 45 minutter. Det har hr. Villy Søvnald hentet fra andre lande, men ikke fra Danmark.

Villy Søvnald (SF):

Det er helt rigtigt, sådan refererede jeg det også, at det var henholdsvis den amerikanske præsident Bushs argument med atomvåben fra Niger, og det var den engelske premierminister Blairs argument med de 45 minutter. Der er det rigtigt, der har udenrigsministeren jo valgt en klogere linje, nemlig at svare, uanset hvad spørgsmålet lød: Danmark følger FN-sporet.

Der er et enkelt sted, hvor udenrigsministeren tog afgørende fejl, og det var i synspunktet om masseødelæggelsesvåben. Jeg ved ikke, om udenrigsministeren husker, da vi førstebehandlede B 118 om dansk krigsdeltagelse, hvor mange gange udenrigsministeren præcist redegjorde for, hvor meget masseødelæggelsesmateriel af kemisk art, der var i Irak; det tror jeg godt udenrigsministeren husker. Så der tog udenrigsmini-